

I

I no sé què em va passar. O bé va aparèixer la meva dissidència continguda. O bé la meva essència criminal va entrar en joc. O bé unes misterioses forces destructores actuaven damunt meu.

A tothom li passa un cop a la vida.

SERGEI DOVLATOV, *La maleta*

ET PODRIA EXPLICAR LA MEVA VIDA, però no he estat en cap guerra ni he saltat des de les cascades del Niàgara, ni res. Tampoc es pot dir que ho tingui tot fet, encara tinc dinou anys. És igual. Està clar que això és el primer que negaré, els anys que tinc, i a més t'ho hauràs de creure perquè el meu carnet diu que ja puc fer tot el que em rota i, de fet, és exactament el que faig.

No m'he enrotllat mai amb un vell. De moment. Pel que m'han dit, a la gran majoria ni se'ls aixeca. Els fas quatre carícies, t'esclafen una estona els pits i et donen els diners. Fàcil, oi? Em trobo una amiga meva pel carrer fa pocs dies, quanestic més tirada que mai, quan he picat a totes les portes que podia picar i tots me l'han tancat als nassos, m'assec en un esglaó, i al cap d'una estona passa ella, que feia anys que no la veia. Ni la reconec, perquè sembla una altra, va molt elegant, tant que, si ho vol, pot ser una altra, i em dona una targeta amb unes lletres daurades, MM, dues emes cargolades l'una encavalcant l'altra i que

veus que tenen relleu i tot, dibuixen una muntanyeta sobre el paper i et ve de gust de seguida de resseguir-les i sentir les pessigolles que et fan al tou del dit, i ella que em diu ves a parlar amb aquesta dona i ja em donaràs les gràcies.

Una faldilla com aquesta no me l'havia posat mai. Fa estona que me la refrego malucs avall a veure si la puc fer córrer un parell de centímetres però la lycra és un autèntic miracle de la ciència. Saps que la humanitat pot avançar perquè ha inventat la lycra. És com un material telemàtic ultraespacial. Superior. Diria que me l'han cosit a les cuixes i no crec que arribi a treure-me-la mai més, seré una vella morta pansida i m'hauran d'enterrar amb aquesta puta faldilla de lycra perquè mai ningú en els propers setanta-cinc anys haurà pogut arrancar-me-la des d'avui, el dia en què s'ha fusionat amb el meu cul.

És igual. Camino a poc a poc per ser més elegant. Aquest és el principi de tota dona elegant, caminar a poc a poc. No veuràs mai cap actriu de cine córrer per la catifa vermella ni pel mig de Beverly Hills, per molt que les persegueixi un exèrcit de *Cuore*. Jo camino a poc a poc i deixo que els homes em vegin i em mirin. Perquè la gent et veu primer i el normal és que ja està, que et vegin i segueixin pensant en les seves neures miserables. Però si tens un cos com el meu i els hi mostres, llavors sí, et veuen i, tot seguit, et miren, i sents la urgència del seu desig en la forma en què tiben les espatlles enrere i els músculs se'ls inflen com si estiguessin a punt de sortir a caçar mamuts.

L'hotel és només a quatre carrers, pel que m'ha dit la MM. Entra directa i no miris els conserges. Si saps on vas, no faran preguntes. Si dubtes, t'acompanyaran a la sortida i tu i jo no cal que tornem a parlar. Travessa la porta giratòria amb la vista a l'horitzó i veuràs una filera d'ascensors, i al damunt de cada ascensor una placa digital amb una lletra. No vagis directe al primer que trobis lliure perquè dins no tenen botons, has d'indicar a quina planta

vas al panell metàl·lic que trobaràs a fora. Pitja el 4 i l'1. La màquina et donarà un paperet amb la lletra de l'ascensor que et durà al cel, nena, i l'únic que has de fer és entrar-hi i tancar els ulls a veure si pots copsar que es mogui un sol mil·límetre; ho dubto, perquè en aquell hotel tot va com una seda. Ell t'espera a la 4106. No és un primer client qualsevol, nena, ell també és de primera categoria.

És cert, l'ascensió als pisos superiors és molt suau. Estic sola a l'ascensor. Cap problema amb els conserges. Em creuo la mirada amb el meu altre jo dins del mirall i gairebé no em reconec. M'han planxat el cabell negre i sembla que porti la perruca d'una *geisha*. Puc passar la tarda follant que no em despentinaré. Aprofito per ficar-me la mà dins dels sostenidors i aixecar-me una mica els pits que no tinc gens caiguts però que no són gran cosa i tot suport per ajudar-los a treure el nas pel balcó és d'agrair. Planta quaranta-u.

Els talons se m'enfonsen al pèl de la moqueta. Avanço pel passadís mirant de reüll les portes que em flanquegen el pas. 4103; 4104; 4105. S'ha de dir que entre número i número hi ha un munt de metres, més metres que a tots els edificis on he viscut fins ara. L'habitació serà gran. Millor. Millor per què? Total, ens ficarem l'un damunt de l'altre al mateix coi de metre quadrat. És igual. 4106, és aquí.

M'obre la porta un home d'uns seixanta-cinc anys, el cabell blanc, prim, és més alt que jo, la cara endurida i arrugada, se'l veu en forma. Em mira als ulls i somriu. Em convida a passar i tanca la porta. Em pregunta com em dic. No li penso dir que em dic Emma, penso en un nom alternatiu.

—Emma.

Val. No se m'ha acudit cap nom digne i no volia trigar quinze minuts a respondre la primera pregunta que em fa.

—Vols prendre alguna cosa, Emma? —té la veu greu. Una veu greu i *sexy* com la veu postissa que posarien la

majoria de mascles si volguessin impressionar una dona, però a ell li ha sortit de natural. Em pregunto si els altres homes li envegen la veu gruixuda quan el senten parlar.

Em dona l'esquena i camina en direcció a una taula plena d'ampolles i copes al costat de la finestra. Som en una mena de rebedor saleta. Sense poder evitar-ho busco el llit i l'endevino al darrere d'una porta corredissa translúcida. Els llums de la tauleta de nit estan encesos i el perfil dels mobles dibuixa ombres xineses. Em concentro de nou en la saleta i miro la panoràmica de la ciutat a través de la finestra. S'està fent fosc. Centenars de cuques de llum neixen dins la nit, esquitxos blancs i vermells avancen en fila i, al fons, una massa obscura, immensa; el mar.

—Que si vols prendre alguna cosa.

Es nota que no li agrada que el facin esperar. Li dic que sí. “El mateix que tu.” M'agrada gairebé tot el que porta alcohol i no sé què queda bé escollir en una ocasió com aquesta així que “el mateix que tu” em sembla una resposta ideal i molt elegant. La MM em va dir que la clau era ser elegant. Si ets elegant tens més bones propines perquè no es veuen amb cor d'oferir-te qualsevol merda, perquè han vist que vals la pena i que tenen sort que t'hagis dignat a atendre'ls precisament a ells.

Em mira als ulls i m'ofereix la copa. Li veig alguna cosa estranya a la mirada. Primer no sé què és però aviat m'adono del que passa, té un ull de cada color. Els té blau verds, però no barrejats, té un ull blau i l'altre verd. Em somriu. Agafo la copa amb la màxima delicadesa de la qual soc capaç i me l'apropro als llavis. Whisky. Va bé. Faig un glop curt i de seguida hi torno. Hòstia, me'l beuria sencer però tot sigui per l'elegància, espero que la MM sàpiga el que es diu. L'home fa un gest amb el braç i em convida a seure en una *chaise-longue* que hi ha al costat de la finestra. Ell s'asseu al meu davant, en una butaca i m'observa, amb la copa a la mà. Li pregunto a què es dedica per guanyar-se

tan bé la vida i em diu que és una mena de missatger. Bah, em pren el pèl. No me'n puc estar de riure-me'n.

—És conya, no? Un repartidor que s'allotja a la planta quaranta-u?

M'explica que els encàrrecs que fa són especials. Porta el que li diuen allà on li diuen i mai no fa preguntes, és una qüestió de confiança, puntualitza, i fa un cercle menut amb el dit gros i el dit índex. Miro de creuar les cames però la lycra té un caràcter més dominant que el meu així que torno a col·locar els genolls junts i faig un altre glopet a la copa, com si no hagués passat res. Ell continua xerrant. Diu que quan ha dut el paquet on toca, recull els diners i, au, a viure la vida mentre espera el següent encàrrec.

—Estàs molt en forma per...

M'aturo perquè m'adono que estava apunt de dir-li vell. Això no m'ho ha dit la MM però ja hi arribo jo sola, no cal dir-li vell al paio en qüestió. Sí; hi arribo sola però hi arribo tard perquè està clar que ho ha captat, abaixa el cap i fa una mitja rialla. “Per l'edat que tinc, oi?”, em diu, i li queda bé la mitja rialla. Devia fer mal fa uns quants anys. M'explica que li agrada ballar *swing*. Que fa molt d'exercici ballant i, sobretot, que és la millor manera de desconnectar de tot i de tothom, d'injectar-se bon rotllo i energia, balla des de fa molts anys. De sobte es posa dret i em pregunta si vull ballar.

No li diré que no. Em poso al seu davant. Amb el braç, m'empeny cap a ell mentre mou els malucs. Li dic que no m'havia adonat que sonava música i ell riu i em diu que això no és música, és *muzak*. No sé a què es refereix però no li pregunto. M'hi apropo i em deixo portar. De fet, aquesta *muzak* no crec que l'oblidi en una bona temporada. Sento la pressió creixent del seu entreuix i no m'agafa per sorpresa la caiguda lliure de la mà dreta uns segons després. El que em fa flipar és que els seus dits i la lycra fusionada amb el meu cul s'entenen de meravella.

Em fa un petó. Deixa en sec de ballar però la música continua. Sento el seu alè a cau d'orella quan em diu, treu-te les calces. M'arremango la faldilla i me les trec fent equilibris i, no sé per què, les hi dono. Ell les ensuma i després em fica una mà a l'espatlla i m'empeny avall fins a deixar-me de genolls. Els meus llavis queden a l'alçada del seu entrecreix i se'm refrega sense descordar-se els pantalons. Jo poso les mans a les seves natges i em deixo fer. La MM em va dir que pensés en una altra cosa però ara només em ve al cap el vell Recasens i el cabró del Johnny. Es torna a aturar en sec i aixeco la vista per mirar-lo. S'ha posat una mà al front i ara fa una passa enrere. M'espero de genolls; em mira; em somriu; ficant al llit que vinc de seguida, em diu. I desapareix al darrere d'una altra porta que per força ha de ser el lavabo. Em pregunto si té jacuzzi. És clar que té jacuzzi. Dos jacuzzis, deu tenir. Però soc bona nena i vaig de dret al llit. Em trec la samarreta i em descordo el sostenidor. La MM em va dir alguna cosa sobre la importància de desembolicar els regals i el bonic que havia de ser el paper d'embolicar, etc. Em torno a cordar el sostenidor. Sento un gemec i un cop sord. O un cop sord i un gemec? Silenci.

El vull cridar però ara m'adono que no li he preguntat com es diu.

—Hola?

Silenci.

Em torno a posar la samarreta. Camino a poc a poc cap al lavabo.

—Estàs bé?

Empenyo la porta del bany i topo amb alguna cosa. Empenyo una mica més fort i el primer que veig són les seves sabates lluent, el camal dels pantalons una mica rebregat i empenyo una mica més i el veig a ell tot sencer, estirat a terra, té els ulls tancats, sembla inconscient, i de

darrere el clatell li neix un bassal de sang que s'escampa per la rajola.

Surto del lavabo i repasso l'habitació buscant la bossa. Soc incapaç de recordar on l'he deixat. La *chaise-longue*. La trobo. L'obro. Les mans em tremolen mentre pitjo les tecles del mòbil. La veu també em tremola mentre li explico a la MM què ha passat. Abans que acabi d'explicar-li, ella m'interromp: "Nena, no toquis res, no et deixis res i surt a tota merda!"

Agafó la bossa i miro al meu voltant per comprovar que ho tinc tot. Foto el camp. Quan soc a punt de sortir m'adono que no porto calces. M'agafa una mena d'atac i remeno l'habitació buscant-les. Les busco per terra, sota la tauleta, obro un calaix del moble bar. Dins el calaix hi ha un paquet embolicat amb paper kraft. Té la data d'avui apuntada i a sota una adreça: "Carrer Jubany, 19. 20:00." I a l'altre cantó, en lletra petita: "Jacques." Deixo el paquet on era i tanco el calaix.

Obro la porta del lavabo. El bassal de sang ha deixat de créixer. M'ajupo i miro el pit de l'home amb tota l'atenció de què soc capaç. Respira. Respira perquè el pit se li mou amunt i avall, ara mateix em sembla que respira el doble o el triple que jo. Em fa mal l'estómac. Li miro les mans i veig que dins del puny clos hi té les calces. El paio s'està morint però no deixarà anar les calces. Les estiro amb molt de compte. Ja les tinc. Me les fico a la bossa. Torno a la saleta i vaig directe a la sortida. Agafó el pom i, quan soc a punt de fer-lo girar, maleixo el vellard per morir-se abans de pagar-me. Els ulls se me'n van al moble bar. M'hi apropo, obro el calaix, agafó el paquet, me'l fico a la bossa i surto volant d'aquest coi d'hotel.

Aquesta obra fou guardonada amb el XXXIV Premi de Novel·la Breu Ciutat de Mollerussa 2022, organitzat per l'Ajuntament de Mollerussa. El jurat estava format per Josep Borrell, president, Pep Coll, Albert Vilaró i Diana Solé.

© dels textos: Núria Tort Armengol, 2022
© d'aquesta edició: Pagès Editors, S L, 2023
Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
www.pageseditors.cat
editorial@pageseditors.cat
Primera edició: febrer de 2023
ISBN: 978-84-1303-440-9
DL: L 34-2023
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, SL
www.bobala.cat

◀ imprès a **lleida** ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.